

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Faust

Citation: Hjortø, Knud: "Faust", i Hjortø, Knud: *Faust*, 1921, s. 92. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_11-shoot-idm139906164065152/facsimile.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Faust

specielt sige: Du skal være ham i jordemoders sted. Ja, le nu først og forstå siden. Sagen er, at Petreus går i barnsnød med en livsglæde, han ikke kan bringe til verden; han har søgt hjælp hos skuffelsen, men den er en dårlig fødselshjælper; derfor har jeg skaffet ham en, som jeg tror, er bedre. Du skal ikke være bange for, at han er for godt vant. De kvinder, han før har kendt, har været som lavendler med tørre og krydrede dufte, der får en mand til at nyse og tænke sig om, og dermed er skuffelsen allerede begyndt. Men du er en pæon, uden hengemt kommodelugt, og der er ingen skuffelse ved dig; det siger folk, der kender dig. Skål allesammen, og lad os hilse på vor ny ven, Petreus.

Petreus klinkede med sin borddame og underholdt hende med, hvad han plejede at sige til kvinder; hun lo, omtrent som hans kvinder plejede at le. Der var ingen større forskel, men det var vist rigtigt nok, hvad Henrik havde sagt, at hun var en pæon og ikke en lavendel. Lidt efter rejste han sig og holdt en tale:

Det, vor vært har sagt om mig, er til dels meget velment; noget af det er ret ondskabsfuldt, så vidt jeg har forstået det, men intet af det er hverken vittigt eller rammende. Jeg har i al beskedenhed været en arbejder i en idees tjeneste, jeg har også været min idees soldat, når det har været nødvendigt; jeg har sagt min mening og slået til, når det skulde gøres, og det har jeg nu fået lønnen for. Alle de, jeg troede at ha med mig, har vendt sig imod mig, og mine venner har svigtet mig. Sådan går det den mand, der slås for sin overbevisning, men det kender I ikke til her ude; her når byens larm og døgnets strid ikke ud; derfor har jeg — — —

Han kom til at se på Henriks ansigt og gik i stå.

Henrik smilede og sae: Og så videre. Ved du hvad, Pe-

treus? Jeg vil gi dig en god ide, som du måske endnu en gang kan gøre din lykke med. Gå tilbage til hovedstaden og lær dine kolleger, de andre journalister, at benytte de tre små ord: og så videre. Hver gang de kommer ind på en af deres bekendte travere, som de selv kan uden ad, inden de får tænkt den, og som læsere kan deklamere uden at se i bladet eller i bogen, så skal de bare sætte ordene: og så videre; de gør samme virkning og sparer tid og tryk. Du kan med det samme lære talere og foredragsholdere den samme hemmelighed. Også digterne vil i mange tilfælde være glade ved at lære kunsten at bruge de tre ord. De slipper over hele sider ved bare at sætte den næmme lille formel og så videre, og deres læsere vil de gøre en stor tjeneste, så behøver de ikke selv at springe over. Ja du ved det jo lige så godt som jeg; du er jo selv digter. Nå, men altså i dette tilfælde siger vi bare: og så videre, og jeg takker for den kønne tanke og værdifulde sandhed, der ligger i den. Skål, Petreus, og tak for alt, hvad du har sagt.

Gæsterne lo, skrålede og klinkede; hvad Petreus tænkte, kunde man ikke se på ham, hvad han sae, var der ingen, der hørte, men det blev en lystig aften. Henrik ledede morskaben en tid og gav den så løs; den blev ikke i betydelig grad overtaget af Petreus, men der kom dog larm af ham, hvorvel de tre slavekarle langt overgik ham i elementær humor. Henrik så ned i sit glas og tænkte over, hvad forskellen vel kunde være på de to slags havarister, men han fandt ingen anden end den, at de tre aldrig havde haft et ønske om at blive til noget; ingen havde vel nogen sinde troet på dem, heller ikke de selv, og derfor følte de ingen skuffelse over, at de aldrig var blevet til noget. Petreus havde haft nogen til at sætte ærgærrighed i sig, mange til at tro